

Téli túra

Idén az osztály téli túrája egy kis községbe vezetett, Tarra.

A kirándulás csütörtöktől szombatig tartott. Mikor megérkeztünk a szállásra, gyorsan szétkaptunk néhány ágyat és átvittük őket az alvószobába, hogy legyen elég hely. A művelet befejeztével megindult a verseny a legjobb helyekért. Egy kis szabad foglalkozás után az osztályfőnök úr és Gelencsér Tanár úr úgy döntöttek, hogy nem árt egy kis izzappakolás, ezért elmentünk kirándulni. A több tíz centis sárretegnek köszönhetően nem kis mennyiségű dagonya jelent meg a ruháinkon. A „pokoljárás” közepette meghallgathattuk Tar Lőrinc történetét. Hazaérkezvén Marci nekilátott a vacsora elkészítéséhez, míg a többiek kártyáztak, zenéltek és beszélgettek. A nagy repertoárú zenekarunknak köszönhetően ByeAlex Kedvesem című számától AviciiWakemeup című daláig minden előfordult. Míg az osztály nagy része ilyen jól mulatott, addig a négy főből álló elit alakulatunk elindult a helyi általános iskolába, hogy egy kémiaversenyen vegyen részt. Pár órával később elkészült a pörkölt ami a nem vártnál jobbra sikeredett (a teával kapcsolatban volna egy-két jó tanácsom). A vacsorát követő gyilkosos és rabszolgás játék után egy közös esti imán vettünk részt. Az ezt követő fél órában „nagy csalódásunkra” elmaradtak az alvást segítő bűntető fekvőtámaszok. Másnap a reggeli közben elkészítettük a szendvicseinket ebédre, hiszen tartja a mondás, hogy egy mérés nem mérés, miszerint egy túra nem túra. Most egy hosszabb kiruccanásra került sor, amely nagyon változatosra sikeredett. Elvértve előfordult egy-két hókupac, amely akarva-akaratlanul arra készítette az osztályt, hogy ragadja meg azalkalmatosztályfőnökünk ellen. Másodpercenkénti 600-as fordulatszámra pörögtek a kezek, hogy minden hó a sárról átkerüljön Kiss Gergely kabátjára. Sajnos a hidegben célzókaink elromlottak, így a pontos lövések száma gyalázatosan kevés lett, de kedvünk nem csökkent. Addig egész jól haladtunk, míg egy gumibroncsot kiemeltünk a folyóból és legurítottuk a domboldalon, de utána (osztálytitkárunk vezetésével) körülbelül ötször tévedtünk el. Miután nagy nehezen megtaláltuk a helyes utat (amin egyszer már jártunk) fél óra elteltével jött az ebédszünet. Elképesztő, hogy Tomi hány órán keresztül tud mesélni a semmiről. Minden egyes házról, ami előfordult az erdőben meghallgathattunk egy 10 perces kiselőadást tőle. Visszafelé érdekes módon negyed annyi idő alatt hazaértünk, ahol Kristóf neki is látott a bolognai elkészítéséhez, melyben (az iskolai koszthoz hasonlóan) megtalálható volt a répa. Nagyon drámai és könnyfacsaró pillanat volt, mikor az osztály fele nekilátott a hagyma felvágásához. A nagyon finom étel mellé most viszont még finomabb tea került az asztalokra. Hosszú, nehéz és fáradtságos munka volt a teakészítőknek kikísérletezni az x-vegyszert, ami(k)től ilyen finom lett a tea (a titoktartás és a reklámtilalom miatt nem mondhatom el, hogy mik voltak benne). Ám amilyen nehéz volt elkészíteni, olyan könnyű volt otthelyezni a tűzön. Így reggelre a teából ilyen rozsdaszínű massa lett. Ám köszönhetően a Marx Mufurc Munkásai Mosogató Egyletnek ez a sok zsíros lerakódás (az új „píííííí” mosogatószerrel) egy szempillantás alatt eltűnt és az edény újra tiszta és csillogó lett. Az indulás és a sok munka előtt még volt idő egy utolsó gyilkososra, ahol (nem mondom el, hogy Veress Bálint miatt) egy parádés játékkal a gyilkosok nyertek. A gyors pakolás után már a vonaton találtuk magunkat hazafelé, ahol zseniális fogalmazásokat hallgathattunk meg a seprűk eredetéről és sok más témáról.

Összességében ez egy nagyon jól sikerült túra volt ami még jobban összekovácsolta az osztályunkat.

Szabó Gergely